

RAJAVARTIJA - kuoleman turvaaja

Kirj. Pertti Raasu

	Sivu
1. Yön jälkeen on aina valoa...	
2. ... tai tuskaan viiltävään aamu johtaa.	4
3. Suru kylvää surua...	6
4.. ... ja murheen synkän kärsimys ain kohtaa.	8
5. Jos itselleen vain tärkein on on silloin arvoton; ...	10
6. ... ken rakastaa, ei itsekkyyttä voi antaa.	12
7. Vain peloton saa palkinnon...	15
8. ... onhan aran niin vaikeaa murheitaan kantaa.	17
9. Liekki lämmittää tai siihen häviää...	18
10. ... mutta eihän se ole enempää kuin elämää.	20
11. On valo varjollakin...	22
12. ... ja vain kuolema on totta.	23
13. Jos liekki sammuu aiemmin kuin iltaisin...	24
14. . siitä kukaan ei selviä vahingotta.	25

1. Yön jälkeen on aina valoa...

Loi hämy rauhaa illan harmauteen
tyyneyttä vanhuksen otsaan uurteiseen;
kuin oisi kukkanen vain nukuksissa
kuulsi poskilla varjot aamuksen autereen.

Itkua
surua saattajissa -
toisilla vain hetki väärä tunnoilleen
ahneine vaateineen.

- Noilleko mekin
hyvää niin soimme?
seuralaiseni sanoi vierelläin
täällä rajan tällä puolen.
- Joko nyt niin kuin aioimme -
voiman saankohan ulos sydämestäin?

Ystävä ainut
hän oli uskollinen;
rohkeana seisoit nyt pystypäin.

Mjukit lähelle kaarrellessaan
ilkkuivat nauraessaan;
nuo pahuuteen kuolleet paholaiset
jotka rauhaa eivät saaneet milloinkaan.

Seuralaisestani kiinni otin
kasvatin meidän kokoa
mjukeja siten taaensin
rauhoitin heidän huutojaan -

turhaan he taistelisivat vuoksi pienen potin.

Valmiina olimme kuolevaa auttamaan;
tasailin jo värähtelyitä
että hän näkisi meidät heti ruumiista tullessaan.

- Hän huomaa vain meidät -
nyt hymy loistavin;
että yhteen
saadaan teidät
siihen löytyy syitä
joita moni ei arvaakaan.

Vaivoin nousivat vanhuksen kädet kalpeat
loistivat kirkkaina silmät vuotavat;
pää tyynylle kääntyi
putosi käsi -
pysähtyivät saattajien katseet kalseat.

- Tule, nyt mennään.

Seuralaiseni ääni väristen
syliinsä nosti hahmon niin hauraisen.
Pitkään oli odotellut
mukana vaikerrellut
aina täällä alhaalla käynyt
ajatuksin tukien.

- Sen minkä kerran aloimme
uudelleen alkaa nyt voimme.

He katsoivat vain toisiaan -
toinen hämillään
pitempään;
rohkeassa hymyssään
pidätellyt ei ystävä tunteitaan.

Ei haittaa mjukeista ensinkään
vilkuilivat vain ahkeraan -
jokin piti heidät loitolla.

Luo kaukaisten odottajien
sain seurani ajallaan.

- Tuo rohkeutta
hän heikko on
suojele ääntä sydämen.

Hän kääntyi hiljaa kiittääkseen -
varjona vain huomasi minun kauas jo loitonneen.

2.
... tai tuskaan viiltävään aamu johtaa.

Hänen takanaan
portti rajalla olevan hautausmaan
näytti mustia kitojaan.

Kalma-Kalle
valtiat murhemajojen
jälleen virnuili vakavissaan.

Häneltä sain seuralaiseni
aran, pelokkaan.

- Tulkaa ennen taikka jälkeen -
täällähän minä aina oon.

Oli seuralaiseni jo tuttu
jotenkin sovimme hyvin yhteen -
kuin aivot lapioon.

Juttu oli jälleen siitä
ettei kaikilla voimia riitä
mutta maan pölyihin
oli joidenkin laskeuduttava kuin tunkioon -
varsinkin
jos pystynyt ei katsomaan edes kuutamoon.

- Älä katso heihin
poistu älä kauemmaksi.

Mjukit pyörivät kapakassa
tuskaan pohjattomaan
jotain janoamassa -
rauhaan ei jäänyt yksikään
pöydissään nuo tokkurassa;
aivan kuin kuulisivat he viereltään:
'luottaa voit aina lasiin lämpimään
murheessa tässä ja vielä tulevassa.'

- Eikö heitä voi auttaa -
saatko itse tästä jonkin nautinnon?
Onko tarkoitus vain asuttaa lipuvaa lauttaa
tietämättä missä sen määränpää kohta on?
hän puheissaan jättäytyi taas eiliseen
kuin oisi yksinään joutunut velkoineen
valon keltaisen takaajaksi.

En viitsinyt enää huomauttaa
 valinnasta vaikeasta -
 vastuusta itselleen;
 aivoista värinättä
 ohitse paljon hiipineen
 huomasin tärinättä.

- Voitko olla täällä yli tuokion?
 Tämä ei ole paikka minttuteen.
 Vieläkö uskot tielle kunkin reitin
 jonkin levitelleen kohtalon seitin
 mihin olla ei voi törmäämättä?

Äreitä mjukeja sivuttiin
 matkalla nurkkiin hämäriin.

Turhaan yritti hän antaa lapselleen suojaa
 mjukit saimme vain ilon kyyneliin;
 turhaan ravisti hän rakasta juojaa -
 hukkaan meni yritys
 estää raskasta kättä -
 vaiennut ei mjukien nauru seiniin jäätäviin.

- Haluatko kiusata itseäsi pitempäänkin?
 Ovat jotkut syntyneet vain häviämään.
 Jos apua oisi
 jäisin tähän;
 vähän vain peittää panos työteliäänkin.
 On paikkasi vielä itsesi luona -
 täällä ei tarvita sääliäkään.

Kun saavuimme
 ulkoiseen vapauteen
 en olon kevenneen
 huomannut hänellä lisääntyvän -
 kuin jääneet olisimme vieläkin varjoon pimeimpään.

Kalma-Kalle katseli lapioitaan
 niistä suurimpiaan
 hautapaaden takaa
 yhtä pitkän kuin syvän
 juuri esiin siirtämiään.

3. Suru kylvää surua...

Kuin polte ylitse pellon myrskyisen
kävi taisto iskujoukkojen.
Spektrikilvetkin vyötäillään
taisteltiin keskenään
saapuvia kun alettiin keräämään.

Kuului tuoksina suurimpiin
koko tienoiden.

Selvinnyt ei alhaalta monikaan
hengissä liekkimerestä korttelien.
Veri puhtaimpien
peri koston jatkuvan.
Pölyssä jauheen valkean
maahan painoi
elon alimman
kengissä myöhemminkin iäti tulevaan.

Mjukaista parhaimmat
omiaan auttaen
kylvivät tuhoa taidollaan -

meidät viimein saattoivat
ansaan karmean.

Keskellä armottomien
huokui uhkaava hahmo Anonin -

Kuningas mjukien
hallitsijoista katalin.

Harvoin tuli hän näkyviin
 paljon kammoksuttiin;
 vallitsijoista valtavimman
 edessä aina kumarruttiin.

Jo nimi Anonin
 mahti muista hyytävin.

vasemmalla Oikealla
 Deca suojasi häntä
 voimalla niin voittoisalla.

Hetken katsoin
 ihmeissään -
 kuin oisi sieluun polttamalla
 kaapu tehty mustin reunuksin.

Camy - ystäväni vierelläin
 vihaa säteillen
 tyrmistystä pahuuden
 silmin mitteli kovin ankarin.

- Voiko vähäisintäkään
 mistään täyttymystä eilistään
 löytää mieli petturin?

Taitavasti Deca torjui
 vaan kilpi loistanut ei enää
 puhtaalla valollaan
 kuin aikanaan
 jolloin hän meidän puolella
 oikeutta suojaten huolella
 johti joukkojaan.

Jos Anon hieman horjui
 hän jo oli vierellään
 valmiina suojaamaan.

Kun ei liekit enempää
 vapautua sai eräs tuskistaan.

Joukko eläimellinen
 meidät työnsi aseisiin.

Tulen loimussa toistuvan
 vanhan johtajan
 ahneen kuolon aatteen

voiman voimaan jalompaan
 aseiden näimme meiltä poistuvan.

**4.
... ja murheen synkän kärsimys ain kohtaa.**

Camy seuralaisineen
minut pysäytti varjon katveeseen.

Krompit laitoin sivumpaan -
nuo hahmot varjottomat
tyhjän elämän omat
kuin muovailuvahaa kasvoiltaan.

- Hän tahtoi tietää
miksi on näin?
Kuinka elämä sallii nimittäin
jonkun vain kuolla -
noin poistua sisältä päin?

Yritin jotain näistä sieluista entisistä
joilla oli vain huono tuuri.
Mjukeille helppoja saaliita -
kuin nälkäiset lampaat
jotka ovat vailla kerihmistä;
ovat he vain olemassa
päiviään tyhjiä vuolemassa
odottaen kuolemaa
pääsyä piinastaan
kennosta vain seuraavaan
kun eivät tiedä mitään parempaa -
ovat he vain huolissaan
rammasta suojeluenkelistä.

- He eivät mjukeilta selviä
heidät tyhjiksi imetään.
Vaara on aina lähellä
kun kyllästynyt on elämään.
Pian on hän auraton -
saasteinen ilmakin
arvokkaampi
sellaisen rinnalla on.
Mutta jos helpottaa
kutsua sitä voi
oikuksi kohtalon.

Mjukien tie
pahan tie
aina tyhjyyteen vie.
Sielu kenen tahansa
täyttää astian
jonka jokainen mjuki tietää itseltään joskus haihtuvan -
mutta kaikki eivät halua valoa sietää.

- Onko lainkaan sitten toivoa
jatkuuko tuska ainiaan?

- Se ei ole aivan tuskaa
tyhjyyttä vain -
jonkin asteista pahaa.
Jotkut sieltä ponnistavat
useimmat vain vajoavat;
eivät he kuitenkaan
koe sitä ikuisuuksiaan.

Lähikivetyksiin
pari mjukia asettui istumaan.

Krompit hain
ja matkaan lähdin uudestaan.

Camy seuralaisensa kysymyksiin
jäi karaistumaan.

- Huojennukseen keino löytyisi
sopimukseen voitaisiin päästä;
säästä hänet
mjukeille mene;
olisi taistelu muuten ankaraa
hänet kadotukseen varmasti johtavaa.

Kauhistui hän tolaltaan:
- Ettet vain nyt valehtele?
Olisi hänen vaikeaa
ilman minua taivaltaa -
ei selviytyisi hän alkuunkaan.

- He vain leikkisivät
härnäisivät hetken -
viimeksikin vain vähän erästä leikkelivät.

Hän pohtimatta vähääkään
yksintein
heti halusi lähtemään
mielin mustunein.

Hänet sinne vein
mistä hain
paljon vasemmalle vain -

enkä tahtonut häntä enää taakaksein.

6.
... ken rakastaa, ei itsekkyyttä voi antaa.

- Kuka olet?
 Et täällä olla saisi.

Hän oli puhdas
 valpas
 seuralaisestaan eksynyt;
 vain murheissaan
 pahaa ei ollut aikeinaan.

- Saattajani kadotin -
 kai löydän perille itsekin;
 mutta noille veikkosille -
 mitähän vastaisin?

- Mjukit nämä pyörivät vain urkkimassa
 moikkaavat kuin velkaisille tuttaville.
 Käydään muualla kurkkimassa
 koukataan tasoille alemmille.

Löytyi maan päältä pieni kuja
 maailmaltaan aivan toinen;
 ihminen ollut ei vuoksi ihmisten
 käytti häntä loinen
 jotenkin vilpitön niin
 luja, ahne samanmoinen.
 Kova kun jaksoi olla
 voimaa sai hetkisen -
 kun oli sovinnolla
 itsekin koukeroinen.

Seuralaiseni vavisten kesti
 ystävänsä myydessä itseään;
 hämärässä tämä sitten ruiskulla esti
 tuskan hetkeen niin viiltävään.

Oli tunteet mahtavat vierelläin
 tuollaista vain harvoin näin.
 Katsoi hän sydämeen
 luotti eiliseen
 uskoa jaksoi edeltäpäin.

Valtoimenaan kyynelistä
 rukoili hän jaksamaan.
 Loisti hän tunteista vilpittömistä
 kun apua pyysi minulta tuskissaan.

- Usein niin vähän tehdä voimme -
 estää vain luisumasta pahempaan.
 Monet tätä kaihtavat:
 mjukit yleensä vaihtavat
 kuulu mikä ei heille
 siihen
 he mitä eivät ansaitse.
 Se on vaarallista
 emme odota suostumista;
 yleensä me taistelun
 läpi käymme voitettun
 kunhan oikein ahkeroimme.

Hän ei liikoja huokaillut
 oli varma tunteissaan:
 - Jos olet noin ajatellut
 valmis olen jatkamaan.

- Aina eivät vähään
 leikkiin tyydy pieneen.
 Lihaan aivan tyhjään
 päätynyt on tie kiveen
 krompiksi monikin säätynyt.

Hän oli vakaa
 aivan tyyni
 lujana takaa
 kohdallaan
 olevien sanojen -
 kuin väsyneenä kyselyyni:
 - Milloin sitten aletaan?

- Hänet voimme nyt jättää -
 hän meille varmasti jää.
 Ole huoleti
 tätä silmällä pidetään.

Seuralainen
kuuliainen rinnallain
takaisin oli
hiljaisena valmis lähtemään.

- Tämä kaikki on nyt selvää
älä kysele ensinkään.

Camyn hahmon kaukana huomasi
silmin niin kirkkain
kynnelin valuvin.

Seuralaiseni katsoi ihmeissään
lähestyessä määränpään.

- En täältä ole
hei -
muualla asustin.

- Täällä on nyt elämäsi.
Haemme sinut sitten myöhemmin
kun on aika ystäväsi.
Hän luottaa vain ymmärtäjään.

7. Vain peloton saa palkinnon...

En selvää oikein saanut
seuralaiseni mitä piti sisällään
tämän mietteissään
silmäillessään kaveriansa kuolevaa.
Laannut ei hymy suopeinen
kun pohti hän mennyttä
tuumi olevaa.

- Paljonkohan harmia mjukeista noista
mahtaisi olla aikanaan?
Loista ei kaverini juuri
puhtailla teoillaan;
saattaa moni jo ansaa
tuolla jossain rakentaa.

- Meille hän menettelisi
tosin mennyttä voisi olla oma pelisi;
on ottelu sieluista joskus tuskaakin pahempaa.
Mutta
jos niin haluat
he eivät häntä saa.
Mjukit toki vaihtoon suostuvat -
ovat ajat silloin sinulla vain ankarat
kun joku rytmiäsi kaluaa.

Tuota hän hetken pohdiskeli -
vilkaisi meitä
luo mjukien meni;
kuin rantajätkille siellä sitten virnisteli.

- Ensin hänet vien
ja kun taas haistan pierun ja hien
tuijotamme silloin toisiamme.

He
mekö
huokaisimme
silmiämme pyöritimme -
kuin kangistuneet olisimme tahoillamme?

Valppaana hyräillen itsekseen
hän syliinsä nosti hahmon juuri hiljenneen.
Ei ollut mjukeista harmiksi laisinkaan.

Luona vastaanottajien
hän pyyhkäisi poskeltaan kyyneleen;
ystävää suuteli kuin rakastaan
ja mennyt jo oisi saman tien.

Pyysin seuraamaan
tasoon seuraavaan;
edessä silmien tarkkaavien
itsekin sain piston sydämeen.

- Voit kysyä sitten myöhemmin
toisin aatoksen
kun vastauksen haluat kysymykseen:
paljonko vai vähän
on palkka pelottomien.

8.

... onhan aran niin vaikeaa pelkojaan kantaa.

Hyvin oli hän murheinen
 kun sai huomata entisen kumppanin
 nauttivan niin iloiten -
 miten toisten sylissä
 oli ilo nyt hypähdellä.
 Hahmot monenkirjavat
 ympärillä touhuajat
 kun saivat heikon pauloihin

mutta paljon ei tarvinnut vikitellä.

- Hän suri aikanaan
 se eikö riitä?
 Vuodet pitkät tahtoisitko
 toisen odottavan?
 Siitä nauttisitko
 kun näkisit hänen messuavan?
 Varjelitko häntä laisinkaan
 kun olit itse tielläsi entisellä?

- Pelkään
 vain yksin jääväni -
 hänen löytävän enemmän.
 Sentään
 eivät jää vähään
 hetket elämän yhteisen
 menneen niin hempeän.

- Kun olet valmis huomaamaan
 että kaikki onkin ennallaan
 ja vain itse kasvoit
 ehdoillasi
 aatteistasi -
 vahvana palaamaan ollenkaan;
 kun enemmän saat mitä anoit
 kun nauroit mistä tuolloin aloit -
 silloin
 ehkä silloin
 me tulemme
 ja katselemme mennyttä varjojasi
 ja esittelemme hänelle tosi ystävän.

9.
Liekki lämmittää tai siihen häviää...

Himoissaan mjukit pyörien
 hyväillen
 nautintojaan etsien;
     kuin värisevät usvakuvat
     hahmojen kädet tyhjää hamuten
 työntyivät kieletkin vikkelään
 kun vuoteella muodokas
     vartalo nuori
     notkeinen palo
 alla hikisen miehen teki tiliään.

Ei nähnyt hymy silmiään
 miettiessään vain perhettään;
 vetoa suurta tunki rahaan
 pahaan oli syyllinen petkuttamalla
 puolison kadottua vihollisen maahan

mutta paljon oli puhdasta sydämessään.

Mjukeista synkimmät
 miestä jo ahnaasti käskivät.

Nainen kun kääntyi
 hän silmukan pudotti -
 vääntyi
 odotti hetken -
 hiljentyi hiljalleen raajojen värinät.

Raastot
 lyönnit
 karjuvat pedot -
 hahmot naisen puolilla vaihtui;
 haihtui taju
 kun silmänsä avasi;
 mjukeja lisää
 paikalle ravasi
 kuin harmeja ollut ei oisi jo ennestään.

Reitti mjukeille oli pian selvää
 ei ollut meistä tänään mihinkään.

Seurasimme lähelle vuoriston rajaa
 vaikeaa oli enää takaa ajaa;
 tunteet synkät pitivät huolen
 pysyimme mieluummin tällä puolen.

Vilkaisimme laaksoon mustimpaan -
 mjukeja uhrien kimpussa
 touhussa karussa.
 Hahmot nuoret taipui
 vaipui -
 helpolla pääsimme siten mjukien selustaan.

Paljon ei mjukeja
 kromppeja vähän
 ne aivan tomuna
 hylättyinä tähän.

Muodoillaan ne vielä riittivät
 tavoillaan mjukit kiittivät
 kun kaivoivat he käyttötavaraa -
 kun tahto
 mieli häpäisty
 altistui seuraamaan uutta johtajaa.

Nauraen krompeista luopuivat
 joista vain vähän juopuivat
 retkeä ennen seuraavaa.

Kokoon saimme pienen seurueen.

Oli taival hiljainen takaisin -
 keskellä kuoret joista-keistä
 kerran-meistä.

Minustako se vain johtuikin -
 väsyneenä jo olin valmis vuoteeseen -

vai näinkö erään krompin poskella kyöneleen?

10.

... mutta eihän se ole enempää kuin elämää.

Sai tyytyväisyys meidät myhäilemään
ei ollut kukaan tullut häiritsemään.
Kaukana kajo valehyökkäyksen
läheisten mustien huippujen värähdyksen
kuin pelon ymmärryksen
aistimus sai selän silti viilenemään.

Myöhään välähti epäily perille asti -
kasvoivat vuoret liian nopeasti.

Ylt'ympäriinsä
läpäisemättömiinsä
jäimme siinä
valtavaan ylivoimaan
tuhansien ahkeroimaan
meidän satoja vastaan.

Mjukit meitä pidättivät
rykäilivät
virneine ilmeineen
muka ymmällään;
ei aietta vähääkään
silti päälle tullakseen.
Katseita meillä etsiskeltiin
kummasteltiin -

Camy lähellään -
etäisen terävän silmäyksen
nopean vilkaisun
tunsin selässäin.

Lailla hyökyaallon
kuin kauhu huokaillessaan
tuli näky armoton
suuren ihmiskulkueen
juuri kuolleitten
murtuneitten sielujen
meitä ravistelemaan.

Ylitsemme kulki matkaa
vilahdellen
kiemurrellen
vielä ennen täytyi jatkaa
peruuttamattoman tuomion.
Nekin jotka tajusivat
kauhuissaan vain kalpenivat
kutsun avun huomion
tien löytäessä ain takaisin.
Heikommatkin
anellen
manaten
katuen
täysillä vain useatkin
eläen hetken viimeisen.

Tuli nauru mjukien
näkyi Meda hetkisen -
hahmo toinen ylin
pahuuden kaikkein mustimman.
Pian varjot häilyneet
suojaan olivat häipyneet
tuolle puolen vuorien -
taakse rajan kylmää huokuvan.

Pitkään tuijotimme vain
kuin takana oudon suojan
etsien täyttymystä vanhan lain
kuin muistoa Valon tuojan.

11.
On valo varjollakin...

Mjukit näyttivät minua pysähtymään -
ollut ei pahaa mielessään.

Kaksi pientä lasta
äskettä tullutta vasta
oli heillä vierellään.

Näin nälkää
vilua
syrjintää;
uunista piti lämpöä saada.
Oli lähtö kuin elämää
vaatimatonta -
ei huomannut sitäkään kukaan.

Vaiteliaat
lapset pelokkaat
matkalle sain mukaan.

Liekö saanut mjukit herkiksi -
tiekö väärä
tahtomattaan
tuli pantua joskus merkiksi?

12.

... ja vain kuolema on totta.

Näytti kaikki jatkuvan ennallaan
seuralaiseni huokaillessa
huolinensa seuratessa
rakasta raihnaista omaistaan.

- Sydän heikko on ain ollut
käy pienestäkin väsymään.
Oisko paljonkin edessään
aikaa hänellä vielä taakkanaan?

Keskittyi Camy hetkisen -
ilmestyi kirja punakantinen;
sitä selaili ääneen mietiskellen
tarkkana tuijotellen;

tyhjillä sivuilla vain mitään nähnyt en.

- Vapautuisimmeko huolehtimasta
jos luolaan näkisimme sumuiseen?
On päivien määrä loppuillaan vasta
kun pääsemme syntymään uudelleen.

Hän kirjan nosti
se sinne jäi -
joukkoon muiden
ennen katsotuiden
lukemattomien sivujen.

- Turhaan me hätäillään -
hän voi mitä parhaiten.

Havahduimme röhinään;
voimaton käsi vanhuksen
tapaili sydäntään.

Seuralaisensa Camy sieppasi
ilmassa kieppasi;
laskeutuivat sitten luo kuolevan.

- Puolesta miehen urhean
on tämä joskus tehtävä näin -
yllättäin
vuoksi kunnian uljaimman.

Lähdin muualle nauramaan -
heillä harmia oli jo kerrassaan.

13.
Jos liekki sammuu aiemmin kuin iltaisin...

Naiset
 lapset pienet
 heitä sadoittain;
 nälän ajamina
 alla auringon polttavan.

Kaukana säkit täydet
 taivasalla;
 viljaa puhdasta
 kuin omatunto antajalla
 leimalla byrokratian.

- Vihjeeksi sain -
 meitä ehkä tarvitaan.
 Voisiko tilanne vain mennä pahempaan?
 Mutta liikaa onko silti koskaan varuillaan?

Camy mielti kuin itsekseen
 vilkuillessaan
 hahmoja hiljalleen kasaantuvia.

Saaliina luuta
 nahkaa vain -
 mjukeista silti kohta koolla
 joukko julmimpia -
 mutta kuin olisivat muuten vaan
 sattuneet ohitse kulkemaan.

Camy Decan näki ensin -
 ja itsekin jähmetyin aivan paikoillein.

Decaa en odottanut täällä -
 viive pienikin olisi nyt liikaa
 sillä murhetta vain saisin taakakseini.

Deca taidoillaan
 tällä säällä
 sai kaiken räjähtämään.
 Vaikka kuinka perään lensin
 oli kuin ei ollut häntä oisi ollenkaan.

- Tälläistä tapahtuu.
 Sinunkin ystäväsi
 hän joskus oli aikoinaan.

Olkapäälläni Camyn käsi
 itseäni rauhoitin.
 Paljon oli muutakin
 mitä pohdin silloin utteraan.

14.

... siitä kukaan ei selviä vahingotta.

Vaihtoivat rahalaukut omistajaa -
oli kohtalo sinetöity monenkin -
monta oli tilin haluajaa -
toinen ampui aina toista tarkemmin.

Seurasimme

löytäisikö joku määränpänsä;
saapuisiko aika varjollaan -
saisiko veitsen osumaan
viattomaan kulkijaan.

Vaikenimme

katsellessamme
ahnaiden mjukien
tervehtiessä joukkoa kuolevien
heidän laskiessaan saalistaan.

Emme yrittäneetkään mitään
vähääkään;
piti paha huolen itsestään -
se keräili vain ryhmiään
kuin elämän seuralaisella meneillään
oisi viheliäät pakkohäät.

Laskimme krompit tulevat
surevat uhreiksi jääneet -
nyt jostakin syystä
vain niin kalman kelmekkäät.

Nojailimme

huolettomina
mjukien joutuessa kiistaan
keskittyessään omaan riistaan.
Uhrien huudot vain kuulimme ankarat.

Kaiken pahan he kiistäen

poistuessamme
mukaamme kerjäten -
nähteen kun olimme tahtomamme
me murheelliset elämän merkkajaat.